

[Kaj Andresen.]

vis udstrækning medfører forenklinger og forbedringer, som kan fremme saneringsarbejdet. Jeg skal derfor anbefale både de mere formelle ændringer og også de andre, som jeg lige vil knytte et par bemærkninger til.

Jeg synes navnlig, det er tilfredsstillende med den nye form for tilsagn om statsstøtte. Mens der efter den gældende regel skal udarbejdes såvel en foreløbig som en endelig finansieringsplan, inden boligministerens tilsagn kan foreligge, vil det efter dette lovforslag være tilstrækkeligt med én finansieringsplan. Boligministeren kan derefter regulere tilskud og lån, når det endelige regnskab fremkommer, hvis det er nødvendigt. Den nye fremgangsmåde vil efter min opfattelse spare tid og gøre proceduren enklere, systemet vil være mere smidigt end det nuværende, og vi har jo papirbunker nok.

En anden væsentlig ting er forslaget om at flytte 12 mill. kr. pr. år, der hidtil har kunnet ydes som moderniseringslån efter lov om boligbyggeri, over i saneringsloven, så lånene kan ydes, hvor der er tale om ombygninger og moderniseringer i forbindelse med en saneringsplan. Pengene har hidtil ikke været anvendt i særlig stor udstrækning, og jeg finder det selvfølgelig bedre, at de nu stilles til rådighed for saneringsarbejdet, hvor behovet nok skal vise sig, end at de ikke anvendes. Men jeg har dog visse betænkeligheder i forbindelse hermed. Så vidt jeg kan se, forringes såvel renteforhold som løbetider for lånene. Alt bliver nu maksimalt 10 års lån og til markedsrente, hvilket ikke svarer til den hidtidige ordning. Der ligger altså en stramning her. Det andet, jeg vil sige, er, at det måske ikke lige er tiden til at stryge de 12 mill. kr. i loven om boligbyggeri, al den stund vi må forudse, at såvel de stærkt begrænsede lånemuligheder, den nye realkreditlov giver ved ombygninger, som et stigende behov for byfornyelse kunne indicere, at der netop nu ville blive brug for de midler, der foreslås flyttet. Jeg synes egentlig ikke, boligministeren skulle stryge dem i lov om boligbyggeri, men give moderniseringerne muligheder begge steder.

Jeg kan give tilslutning til bestemmelserne om, at ledige lejligheder i ejendomme, der omfattes af en saneringsplan, stilles til

rådighed for kommunen eller saneringsselskabet og kan fremlejes i tidsbegrænsede lejemål. Det må vel nok ses i en lidt større sammenhæng, hvor jeg håber at der vedrørende spørgsmålet om de tomme ejendomme i forbindelse med sanering kan findes en løsning, som er rimelig, men som også praktiseres, så der ikke sker en forsinkelse af selve saneringsarbejdet. Der kan vel næppe være uenighed om, at ejendomme, som nok skal saneres, men som af forskellige årsager må blive stående en årrække, midlertidigt bør lejes ud og derved gøres nyttige, men de midlertidige udlejninger må begrænses til sådanne ejendomme og ikke i almindelighed medvirke til at nedsætte saneringstempoet.

Hvor det af hensyn til en større saneringsplans gennemførelse er nødvendigt, bør en hurtig tømning og nedrivning efter min mening finde sted. Hvor der derimod er tale om ejendomme, som først efter en længere periode bliver led i en egentlig sanering, vil det være naturligt at etablere midlertidige lejemål f. eks. til unge under uddannelse, og jeg tror, at det er vigtigt, at der ikke hermed følger nye forpligtelser til at genhuse de nye lejere. Det kan nemlig ikke bestrides, at genhusningen stadig er den værste flaskehals for et effektivt saneringsarbejde. Det har det altid været, men det er bestemt ikke gjort lettere af de forhold, der nu er skabt på boligmarkedet. Boligsikringens gradvise forringelse, der følger i inflationens fodspor, gør det næsten umuligt at udnytte nybyggeriets boliger til genhusninger, til trods for at 25 pct. her i hovedstadsområdet er nyt socialt byggeri og en ekstra kvota på 1.000 lejligheder stilles til rådighed. Boligsikringsordningen burde i hvert fald forbedres, hvis der skal være mulighed for at klare det ad den vej. Saneringsramte familier kan ganske simpelt i dag ikke betale den husleje.

Så kunne man sætte sin lid til rokeringer — det drøftede vi også, da loven blev gennemført — hvorefter andre flyttede ind i det nye og derved gav plads i det bestående byggeri til de udsanerede, men det har regeringen også sat en bom for. Med de forhøjelser, der i dag finder sted for ældre lejligheder ved ledighed, kommer man op på priser, som saneringsfamilierne heller ikke kan betale, og dette er endnu værre. Der er ingen, der vil flytte i dag, hvis det ikke er strengt